

ת"פ 24124/04/20 - מדינת ישראל נגד נ' מ' א' ג'

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 24124-04-20 מדינת ישראל נ' א' ג'

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות תביעות חיפה

נגד

הנאשם

נ' מ' א' ג'

באמצעות באת כוחו עו"ד גב' אורין בן מוחא

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירת גניבה - לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 30.8.19 בשעה 9:58 או בסמוך לכך, בדלפק הקבלה בבית החולים רמב"ם בחיפה (להלן: "המקום") נטל הנאשם טלפון נייד מסוג גלקסי A7 השייך למר מוחמה דלאשה (להלן: "המתלונן") אשר נשכח על ידו על הדלפק, ללא הסכמת הבעלים, ובמטרה לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו.

ראיות לעונש:

המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי (ג/1).

ההגנה הגיש מסמך רפואי, ביקור מיום 8.4.21 במרפאה לבריאות הנפש (נ/1).

טענות הצדדים:

המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב, בהם חזרה על עובדות כתב האישום והדגישה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם; פגיעה בקניינם של אזרחים ובעלי העסקים באופן שיוכלו ליהנות משימוש ו/או מסחר בקניינם.

נטען כי במקרים של גניבת טלפון נייד, הפגיעה חמורה יותר שכן היא כוללת חדירה לפרטיותו של בעל הקניין, הואיל והטלפון אוצר בתוכו מידע רב, ובכלל זה מידע אישי.

המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה שנע בין 4 חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

עוד צוין כי לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות במגוון עבירות רכוש, אלימות וסמים.

לאור האמור, עתרה המאשימה להשית על הנאשם 5 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה, מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלונן. עוד הוסיפה המאשימה, לשאלת בית המשפט, כי לפי בדיקה באינטרנט, עלות טלפון מאותו הסוג כ-1,100 ₪.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם אינו עבריין רכוש שיש להענישו בחומרה; נטען כי מדובר באירוע מלפני כשנתיים, כאשר הגניבה התבצעה באופן של מציאת המכשיר הסלולרי, ללא תכנון מוקדם.

עוד הוסיפה הסניגורית וטענה כי הנאשם הודה וחסך מזמנו היקר של בית המשפט, וכן כי מדובר באדם הלוקה במחלת הסכיזופרניה והוגש מסמך רפואי מהפסיכיאטר המציין כי בשל מצבו אינו מסוגל לעבוד ואינו מסוגל לבצע עבודות שירות.

ההגנה הגישה פסיקה המשקפת לדידה את מדיניות הענישה במקרים דומים, וטענה כי טווחי הענישה בעבירות מסוג זה נעות בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות.

לאור כל האמור, עתרה ב"כ הנאשם להטלת ענישה צופה פני עתיד, ופיצוי למתלונן.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם מסר כי הוא מצטער, כי הוא יודע שלא היה בסדר, וכי הדבר לא יחזור על עצמו. טען כי הוא לא גנב ואינו עבריין וביקש לפצות את המתלונן. עוד טען כי הוא חולה, ומאז מאסרו האחרון מצבו הדרדר; הוא אינו עובד מספר שנים עקב בעיותיו הנפשיות. עוד מסר הנאשם כי הוא בן 29, רווק וגר עם אימו בטירת הכרמל, יש לו שני אחים חורגים מצד אביו.

דין והכרעה עונשית:

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של הגנה על קניינו ורכושו של אדם. עוד יש להוסיף כי כאשר עסקין בגניבה של מכשיר טלפון נייד, ישנם אלמנטים נוספים הנפגעים כתוצאה מכך, הנוגעים לפגיעה פרטיותו של בעל המכשיר וקרוביו וכן גרימת נזק לבעל המכשיר כתוצאה מאובדן המידע הרב הנאגר בכשיר הטלפון הנייד, שכבר מזמן אינו משמש רק לכניסת והוצאת שיחות אלא מכיל בתוכו מידע כלכלי ורגשי כאחד.

בפסק דין שניתן על ידי בית המשפט העליון ביום 14.7.2015 בע"פ 8627/14 נתן דבראש דביר נגד מדינת ישראל (14.7.15), התייחס כב' השופט י. עמית, בהסכמתם של כב' השופטים א. שהם ו- ע. ברון בדיוק לנקודה זו ופסק כדלקמן:

"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידינא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים

לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון. בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא יפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולארי, מהפחד שלא להיות זמין. התופעה מוכרת כיום כ"נומופוביה" ("No-Mobile-Phone Phobia"), וזכתה כבר לערך ב"ויקיפדיה". גם אם אין הדברים מגיעים כדי פוביה או חרדה כהגדרתם ב-DSM (ספר האבחנות הפסיכיאטריות האמריקאי), יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולארי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולארי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק. נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולארי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולאריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולארי, די בידעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה. אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולארי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מבחינת מדיניות הענישה בעבירות של גניבה הנוגעת למכשירי טלפון נייד, בנסיבות דומות למקורנו, נמצא כי טווח הענישה נע בין מאסר מותנה, במקרים בהם דובר על נאשמים צעירים, נעדרי עבר פלילי ועד למאסר בפועל לתקופות של עד כשנה.

רע"פ 6365/13 קליינר נגד מדינת ישראל (23.9.13) - הנאשם הורשע בעבירה של גניבת טלפון נייד. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין חודשיים מאסר בפועל ועד 8 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסכום של 3,000 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם וכן בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם, תוך שקבע כי מתחם העונש ההולם שנקבע הוא סביר.

עפ"ג (מחוזי י-ם) 18727-03-10 ג'אבר נגד מדינת ישראל (22.4.10) - נדחה ערעורו של נאשם, אשר הורשע

בעבירה של גניבת טלפון סלולרי מתיקה של תירת ונידון ל- 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת גניבה, ויחד עם הפעלת מאסר מותנה נדון ל- 11 חודשים. באותו מקרה, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה ההולם עבור עבירה בודדת של גניבת טלפון נייד נעה בין מאסר על תנאי ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 21794-09-14 **מדינת ישראל נגד קווצ'קו** (25.1.15) - הנאשם הורשע בעבירה של גניבת טלפון נייד, בנסיבות שנכנס לחדרו של חולה בבית חולים ונטל את מכשיר הטלפון הנייד של המאושפז שהיה מונח בטעינה מתחת לכרית וכן נטל מזומן בסך של 300 ₪ שהיו מונחים מתחת למכשיר הסלולארי. המכשיר הסלולרי הושב לבעליו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר ועד 12 חודשי מאסר והטיל על הנאשם, בעל 9 הרשעות קודמות בתחום הרכוש, 10 חודשי מאסר בפועל וכן הפעיל מאסר מותנה, וזאת לצד 6 חודשי מאסר על תנאי על עבירות רכוש מסוג עוון ו- 12 חודשי מאסר על תנאי על עבירות רכוש מסוג פשע.

ת"פ 26721-04-17 **מדינת ישראל נגד טוני קאופמן** (8.10.18) - הנאשם הורשע בעבירה של גניבה, בנסיבות בהן גנב טלפון נייד של המתלונן אשר הניח את המכשיר על אחד משולחנות הבר בהם שהה ועזב את המקום, הנאשם אשר היה בבר עם אחרים נטל את הטלפון ועזב את המקום. באותו מקרה דובר על נאשם צעיר, בן 24, עם עבר פלילי ישן בגין עבירות שביצע כאשר היה קטין, ונסיבות חיים לא פשוטות. בית המשפט הטיל על הנאשם חודשיים מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי על עבירות רכוש מסוג פשע, חודשיים מאסר על תנאי על עבירות רכוש מסוג עוון, פיצוי בסך 1,500 ₪ וקנס בסך 500 ₪.

ת"פ 24407-02-17 **מדינת ישראל נגד דוקרקר** (5.7.18) - הנאשם הורשע בעבירה של גניבת טלפון נייד. באותו מקרה, המתלוננת נכנסה לחנות בה עבד הנאשם, רכשה מוצרים והניחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה על הדלפק בסמוך לנאשם, שכחה אותו ועזבה את המקום. לאחר שלקוח הסב את תשומת ליבו של הנאשם, הנאשם הרים את הטלפון באוויר ושאל אם זה שייך למישהו, לאחר שאיש לא טען שהטלפון שלו, שם את הטלפון מתחת לדלפק ובהמשך הכניסו לכיסו ויצא מהחנות בתום יום העבודה כשזה בחזקתו. מדובר היה בנאשם צעיר, בן 28, עולה חדש לבדו (4 שנים) מהודו ונעדר עבר פלילי. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר על תנאי, קנס בסך 400 ₪ ופיצוי למתלוננת בסך 2,500 ₪.

עיינתי בפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם, על מקרים בהם הוטלה ענישה צופה פני עתיד, וזאת כפי שעולה גם במדיניות הענישה שפורטה על ידי בית המשפט, יחד עם זאת באותם מקרים היו נסיבות שונות, כאשר היה מדובר בנאשמים צעירים, נעדר עבר פלילי, או עם עבר פלילי קל, בחלק מהמקרים צוין כי הצדדים הגיעו להסדר טיעון בשל קשיים ראייתיים תוך התחשבות בנסיבות חריגות של הנאשם; כך למשל היה בעפ"ג (מחוזי מרכז) 48487-12-15 **אסרף נגד מדינת ישראל**, אליו הפנתה ב"כ הנאשם. בנוסף, באותו מקרה הנאשם השליך את הטלפונים הניידים והם הוחזרו באופן מיידי למתלוננות, כך שמידת הפגיעה בפרטיותם מופחתת. זאת ועוד, צוין כי התקיפה הנלווית הייתה ברף הנמוך ללא חבלה או צורך בטיפול רפואי. עוד יודגש, כי באותו מקרה הנאשם נמצא לא כשיר לביצוע עבודות שירות ובית המשפט צוין כי ירצה עונש של מאסר מאחורי סורג וברח, אם כי לתקופה קצרה מהתקופה שהייתה מוטלת עליו בעבודות שירות.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

בענייננו, הנאשם נטל טלפון נייד השייך למתלונן, אשר נשכח על ידי האחרון בדלפק, ועזב את המקום, ללא הסכמת

הבעלים.

יובהר בהקשר זה, כי הנאשם הודה והורשע בנשיאת ונטילת רכוש, ללא הסכמת המתלון במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, תוך שהוא מתכנן לשלול את הרכוש שלילת קבע מבעליו, ולא כפי שנטען על ידי ההגנה כי מדובר בעבירה של גניבה על ידי מציאה.

אין מדובר בעבירה שקדם לה תכנון קודם, אלא בבחינת ניצול הזדמנות.

במעשיו פגע הנאשם בקניינו של המתלון וגרם לו הן נזק כלכלי והן נזק אישי, בכל הנוגע לחומר המצוי בטלפון הנייד של המתלון, כאמור לעיל, שהינו בעל ערך רב, הן אישי ורגשי והן כלכלי. המידע והחומר המצוי בטלפון הנייד לעולם לא ישוב עוד אל המתלון, שכן הנאשם לא השיב את הטלפון הגנוב, כאשר הוא טוען כי אינו מוצא אותו.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

מתחם העונש ההולם נקבע בעיקר על יסוד הנסיבות האופפות את ביצוע העבירה, ודרגת האשם שהפגין הנאשם בכל האירוע, על מנת לשקף הלימה ראויה בין חומרת המעשה, בנסיבותיו, במידת האשם שהפגין הנאשם בעת ביצוע העבירה, לבין העונש לו ראוי הנאשם בגין מעשיו אלה.

נוכח נסיבות ביצוע העבירות, כפי שתוארו לעיל, ודרגת האשם שהפגין הנאשם, העובדה כי הטלפון הנייד לא הושב למתלון והנזק שנגרם כפועל יוצא מכך, נמצא לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין אירוע זה, נע בין מאסר למשך 4 חודשים ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין תשתית ראייתית, המצדיקה חריגה לקולה או לחומרה, ממתחם העונש ההולם.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה.

מדובר בנאשם הסובל ממחלת נפש, ההגנה הגישה מסמך בודד שהינו ביקור במרפאת בריאות הנפש, מיום 8.4.21. המסמך מפרט את תלונותיו של הנאשם אשר מסר לפסיכיאטר כי הוא מאוד חרד ומפחד שלא מסוגל לתפקד. בסיכום הדיון צוין כי הנאשם מתקיים מקצבת נכות (הגם שלא הובאה בפני ראייה כלשהי להכרת נכותו בביטוח לאומי), וכי "לאור מצבו לא מסוגל לעבוד, לא מסוגל לבצע עבודות שירות".

הנאשם מסר כי ברצונו לפצות את המתלון, אך עד מתן גזר הדין לא הובאה בפני כל ראייה שעשה או שנעשה ניסיון לעשות כן.

העבירה בוצעה לפני כשלוש שנים.

אשר לעברו הפלילי של הנאשם, לנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות אלימות, רכוש וסמים, בגין אף ריצה תקופות מאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

אציין כי מתן גזר הדין נדחה לאחר שהנאשם לא התייצב לדיון, נמלט מאימת הדין ונעצר לאחרונה.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

העונש המתאים בנסיבות העניין, חייב לשקף את חומרת הנסיבות ומידת האשם שהפגין הנאשם באירוע, כמו כן את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה וכן חייב העונש המתאים להלום את יתר הנסיבות האישיות של הנאשם והכל כפי שפורט בהרחבה לעיל.

כאמור בנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם גנב טלפון נייד מדלפק קבלה בבית החולים לאחר שהמתלונן שכח אותו שם, נטל אותו והוא לא הושב עוד למתלונן. לא רק הטלפון הנייד של המתלונן נגנב ממנו, ולא רק קניינו נפגע, אלא גם פרטיותו נפגעה.

עוד לקחתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם, העובדה שהרשעותיו הקודמות כוללות עבירות רכוש, אלימות וסמים וכן ריצוי מאסרים ממשיים מאחורי סורג וברח.

בנסיבות הכוללות, היה מקום להטיל על הנאשם עונש מאסר בחלקו העליון של המתחם, אולם נוכח עמדתה של המאשימה לעונש, לא ימוצה הדין עם הנאשם.

לאור כל האמור, נמצא להטיל על הנאשם עונש של מאסר בפועל הולם, לצד מאסר מותנה ופיצוי הולם למתלונן.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

4 חודשי מאסר בפועל.

7 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים מיום שחרורו והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך תקופה זו עבירת רכוש מסוג פשע.

4 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים מיום שחרורו והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך תקופה זו עבירת רכוש מסוג עוון.

קנס בסך של 1,500 ₪ או 150 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1/7/22 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הקנס לפירעון מידי ויפעיל את צו המאסר שלצדו.

פיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 30 יום. לא ישולם במועד זה, יעמוד לפירעון מידי וייגבה בדרך שגובים

קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"א אייר תשפ"ב, 22 מאי 2022, במעמד הצדדים.